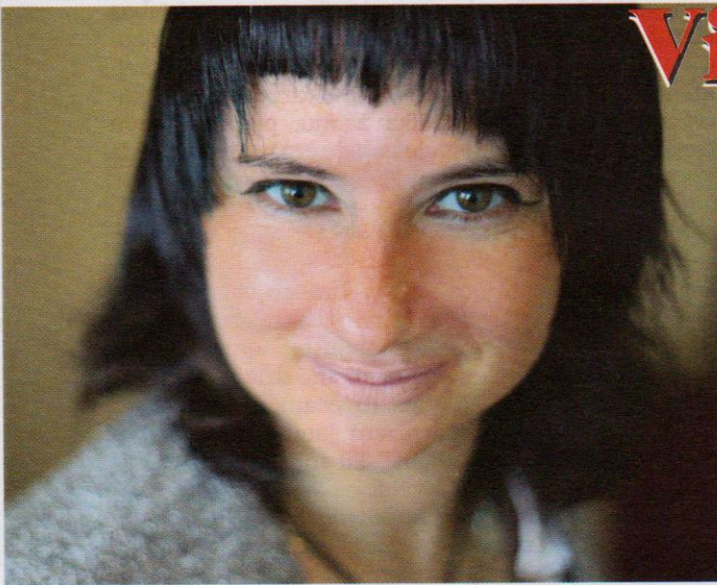

Vientuļais vilks

Saruna ar Rīgas Detektīvu aģentūras vadītāju OLGU ZEĻIKU

Protams, bērnībā Olga aizrāvās ar detektīvomānu lasīšanu, viņas vismīļākais varonis bija Artūra Konana-Doila nepārspējamais Šerloks Holms, tam sekoja Agatas Kristi romānu varoņi Erkils Puaro un mis Mārpla. Pēc studijām LU Juridiskajā fakultātē Olga trīs gadus nostrādāja kriminālpolicijā, un šī pieredze viņai bija kā ieskrējieni jau pie augstāka mērķa — savas privātdetektīva prakses — sasniegšanai. Tas viņai jau 8 gadus dod iespēju izvēlēties, kuras lietas izmeklēšanu uzņemt, un viņa šīs brīvas izvēles privilēģiju novērtē. Atšķetinājusi vieglāku lietu, viņa ķeras pie sarežģītākas, jo citādi zustu viss detektīva darba smeķis. Bet, lai arī kāda kura lieta būtu, Olga tās izskata ne tikai no «likuma burtā», bet arī no cilvēciskās puses.

— **Esī izvēlējusies ļoti specifisku nodarbošanos.**

— Pieredze bijusi dažāda un, tā kā mūsu laikā, it īpaši manā darbā, pati svarīgākā un dārgākā lieta ir informācija, tad zinu, ka mierīga varu būt vien tad, ja to zinu tikai es. Jo esmu piedzīvojusi, ka partneri mani uzmet. Tāpēc tagad esmu «vientuļais vilks». Ja nepieciešams, lūdzu palīdzību saviem cilvēkiem.

— **Būtībā šādu principu der ievērot visiem un ne tikai darba jautājumos — jo mazāk kāds par tavām problēmām zina, jo labāk. Pretējā gadījumā jāreķinās, ka informācija, pārsvarā sagrozītā un izpušķotā veidā, var aizklist arī līdz nevēlamām ausīm.**

— Piekritu. Tomēr jāsaka, ka biznesā partneru uzmešana vairāk raksturīga bijušajā Padomju savienības telpā. Vecajā Eiropā, tādās valstīs kā Vācija, Francija un citās, partneru attiecības tiek vērtētas ļoti augstu, tur kopēju interešu nodevība ir reti sastopama parādība. Pie mums tā īpaši uzplauka un atklājās krīzes laikā, kad katrs glāba savu ādu — kurš bija izmanīgākais un nekaunīgākais, tas arī izdzīvoja. Tomēr pagātnes «netirā aste» uzmetējam tāpat velkas līdzī. Ja viņš iemācās ar to sadzīvot, tad lai tik dzīvo tālāk. Katram savs. Bet vienmēr jau bijuši cilvēki, kas raduši tikai ņemt, nevis dot, un Latvijas darba tirgū tā joprojām ir ļoti izplatīta sērga. Turklāt vēl krīze daudzos sagrāva ticību sev un savai varēšanai, tāpēc viņi joprojām nedomā ilgtermiņā, bet cenšas sagrābt visu, ko iespējams sagrābt šajā brīdī.

— **Privātdetektīvam jābūt augstākajai juridiskajai izglītībai?**

— Man tāda ir, bet ar to vien ir par maz — privātdetektīva sertifikātu var iegūt tad, ja ir vismaz 5 gadu darba pieredze attiecīgās valsts instancēs, tādās kā: policija, prokuratūra, tiesa. Es trīs gadus nostrādāju kriminālpolicijā, bet, teikšu atklāti

— man apnīka katru dienu pratināt cilvēkus un vieglu roku tupināt viņus cietumā. Nevarēju pieņemt, ka policijā joprojām jāizpilda plāns — jo vairāk lietas atklātas, jo labāk, es uzskatu, ka cilvēku likteņus pakārtot plānam nedrīkst — tos izlemst ir tiesīgs tikai Dievs. Līdz ar to darbā vadījos pēc principa — mēs visi esam cilvēki, tikai katrs savā barikāžu pusē, un katrā pratināmajā vispirms mēģināju saskatīt cilvēci. Tāpēc mani pat iesauca par «absirdīgo izmeklētāju».

Privātdetektīves darbu sāku no nulles. Kamēr ielīku tam vismaz kaut kādus pamatus — Latvijā tolaik vēl nebija pat no kā nošpikot, nācās pasvīst. Pirmos gadus strādāju bez brīvdienām, knapi savīlku galus. Lai kaut kā sevi savāktu un uzturētu dzīvespriecīgu cerību, sāku nodarboties ar Reiki. Un — viss sāka iet augšup. Uzradās klienti un līdz ar viņiem arī nauda, par mani uzzināja arvien plašāks cilvēku loks, ieinteresējās prese un televīzija. Man tas patīka, laimē staroju — brīžiem bija sajūta, ka lidinos virs zemes. Bet — cik šī sajūta brīnīšķīga, tik arī bīstama. Jo tā tiešām atstādina no realitātes, un līdz ar to cilvēks viegli ļaunas visādiem brīvā laika pavadīšanas vīlējumiem, pieņem nepārdomātus lēmumus. Es nebiju izņēmums. Līdz vienā brīdī jutu — man tam vairs nav spēka. Dzīvoju daudzstāvu mājā un knapi uzkāpu līdz savam dzīvoklim — elpas trūka jau pusceļā. Tad beidzot atpapos un sāku meklēt slīktās pašsajūtas cēloņus. Saprātu, ka visa mana enerģija bija iztukšota būtībā bezjēdzīgām lietām, kritiski izvērtēju sev apkārt esošos cilvēkus un secināju, ka esmu pret viņiem bijusi pārāk atklāta, gaudzām vieglprātīgi lepojusies ar sasniegto, un kļuvu daudz

atturīgāka un piesardzīgāka — gan vārdos, gan attiecībās. Un ātri vien ievēroju, kā mainās šo cilvēku attieksme — viņi pārstāja meklēt manu sabiedrību, jo pēc veiksmīgas lietu atrisināšanas vairs netraucos to atzīmēt kopā ar visiem «draugiem».

— **Detektīva darbā noteikti nepietiek tikai ar loģiku — jābūt arī labai intūicijai.**

— Tai šajā darbā ir pat lielāka loma, un sievietēm, kā zināms, intūicija attīstīta labāk nekā vīriešiem. Tomēr iegūtās informācijas apstrādē, piemēram — par kādas firmas darbu vai laulāto sānsoljiem, lietā jāliek abas.

— **Kādu lietu izmeklēšana tev šķiet visinteresantākā?**

— Viena no tādām ir pazudušu cilvēku meklēšana. Piemēram — pie manis pēc palīdzības atrast radniekus griezās zīdaiņa vecumā adoptēta meitene. Un tā tikai šķiet — kas gan tur ko neatrast, jo attiecīgās ar adoptāciju saistītās iestādēs jābūt saglabātām visām ziņām, bet tā nebūt nav. Tomēr man izdevās atrast meitenes radniekus. Viņas vecāki gan jau bija miruši, bet brāļus un māsas meitene satika, un tas viņas dzīvei burtiski iedeva jaunu jēgu. Cits gadījums — pazudusi uz Īriju strādāt aizbraukusi jaunie, mātei par meitu jau gadu nav nekādu ziņu. Izmisusi, neziņas nomāktā sieviete pēc palīdzības griezusies policijā, bet tur par viņu tikai pasmējušies — ne viņas meita vienīgā, kas svešā zemē aizdzīvojusies, katra tāda dēļ policija neesot jātraucē! Tad neizturēju — zvanīju šīs policijas nodaļas vadītājam un apjautājos, kā viņa pakļautībā esošie pilda savus pienākumus palīdzēt nelaimē nonākušiem cilvēkiem, vai viņiem nav laiks atgādināt

par sava darba ētiku? Priekšnieks sarošās, un pēc tam viņa pakļautībā esošie darbinieki man meitenes meklējumos palīdzēja — sadarbībā, kaut ļoti inertā un negribīgā, ar Īrijas policiju atradām viņu vienā no Īrijas cietumiem. Ieslodzījumā meitene bija nonākusi, pateicoties savam draugam — narkodilemam. Viņa lietā kāda epizode «piesieta» arī draudzenei, un rezultātā iesēdināti abi. Turklāt vēl meitenei cietumā bija piedzimis bērns. Māte par visu bija šokā, bet viņa vismaz zināja, ka meita ir dzīva. Starp citu, tagad pazudušo meklēšanā izcili palīgi ir sociālie tīkli — ar to palīdzību gan radniekus var atrast, gan vajadzīgo cilvēku telefona numurus uzziņāt, gan ievākt informāciju par interesējošo personu reputāciju. Īpaši ņemot vērā to, ka Rīga un Latvija būtībā ir ļoti mazas un te nevar pazust kā adata siena kaudzē — neviena neatpazīts. Lūkuma ietvaros man, protams, it kā nepieciešams klātienē parunāt ar kaimiņiem, draugiem, vislabāk — nelabvēļiem, jo tie pastāstīs visvairāk. Tomēr ar to vien nepietiek, izmeklēšanai jābalstās uz faktiem. Tāpēc arī ir gadījumi, kad cilvēks jāizseko — kaut pāris dienas, lai par viņa sakariem, nodevību, darbības mērķiem utt. pārliecinātos un to pierādītu. Tad tas vēl jāpārbauda, tikai kā tas tiek darīts, gan neatklāšu, jo tās ir īpašas «detektīvu metodes». Un jāatzīstas — arvien izteiktāk jūtu, ka dažādo lietu izmeklēšanā man ļoti palīdz nodarbības Reiki — manī tiešām attīstās spējas pieslēgties kaut kādiem informatīvajiem laukiem.

— Mīnēj, ka klienti lūdz tevi klīdēt vai apstiprināt viņu aizdomas ne tikai par sievas sānslojiem, bet arī par partneru uzticamību.

— Ir tādas lietas. Piemērs — kāds cilvēks izveido savu firmu «viendienīti» un ar iespaidīgājiem solījumiem un fiktīviem apliecinājumiem par finansiālā ieguldījuma perspektīvām cenšas piesaistīt ārzemju investoru interesi. Ir tādi, kas uz to «uzķeras» un savu naudu šādos pasākumos iegulda, jo piedāvājums ir ļoti vilinošs, bet pēc tam notiekošajā viņi var vainot tikai sevi — par faktu un datu nepārbaudīšanu, savu lēticību, ļaujoties, teiksim, krāpnieka labi izstrādātajam personīgajam šarmam. Un šādu mahinatoru, īpaši pēdējā laikā, kad izdzīvošanas dēļ daudzi gatavi uz kārts likt visu, ir ļoti daudz, un viņi izveido tādas shēmas, un viņiem ir tādas idejas, kuru dēļ viņus apskaustu pat Ostaps Benders. Tomēr gudrākie potenciālie ieguldītāji par šādiem «no gaisa nokritušiem partneriem» cenšas ievākt maksimāli izsmeltošu informāciju. Kā arī ieklausās cilvēku ar labāk attīstītu intūiciju ieteikumus no šīs personas un viņa piedāvājumiem labāk tomēr atteikties. Detektīvu darbā intūicijai tiešām ir liela loma, tāpēc arī darba intūitīvā puse balstās uz sievietēm — detektīvēm,

savukārt uz vīriešiem, kā jau medniekiem pēc dabas, — «upura» izsekošana, novērošana. Vēl jāpiebilst, ka daiļā dzimuma pārstāves labāk atrisina nestandarta situācijas, ir viltīgākas — ja vajadzēs, notēlos istu «blondīni».

— Un cik parūku ir tavā skapī?

— Agrāk bija vairāk, tagad palikušas tikai dažas. Ja nepieciešams, maskēšanās nolūkā maīnu arī apģērbu, cepures, uzvedības stilu, kustības. Bet, veicot izsekošanu, detektīva darbā galvenais ir neatšķirties no puļa. Protams, ja vajadzētu, būtu jāpārtop arī izkrāsotā viegla uzvedības sievietē, bet tādi uzdevumi man nav gadījušies. Un man ir princips neuzņemties «netirus» darbus. Piemēram — pēc vīra lūguma pārbaudīt viņa sievas uzticību, noorganizējot pielūdzēju — pavadinātāju. To negribu darīt gan morālu apsvērumu dēļ, gan tādēļ, ka tas var būt pasūtījuma darbs — ne es, ne mani kolēģi nevaram paredzēt vīra rīcību, jo varbūt viņš šo situāciju provocē, lai varētu sievu, kura viesnīcas numurā gaida mīļāko, nošaut. Bet tad notikuma vietā pirmie ierodamies mēs... Iespējamo situāciju ir ļoti daudz. Protams, starp privātdetektīviem var gādīties tādi, kuri nesmādēs un riskēs uzņemties arī šādas lietas, jo par tādām ļoti labi maksā. Vispār — laulāto savstarpējo attiecību lietas mēdz būt ļoti dažādas. Mani vairāk spēj iežēlināt sievietes, kuras pie mums pēc palīdzības vērsas tiešām izmisuma dzītas — kad vairs nespēj izturēt vīru ņirgāšanos par sevi. Savukārt vīrieši pārsvarā «ārdās pārāk labas dzīves dēļ», dažkārt vienkārši nespēj pārdzīvot, ka sieviete izvēlas nevis viņu, bet citu vīrieti — tad šajos vīriešos mēdz nostrādāt īpašnieka daba, kad rīcību vairs neveda veselais saprāts, bet princips — ja viņa nepieder man, tad nepiederēs nevienam! To jūtot, sadarbību atsaku, jo negribu iejaukties cilvēku likteņos, tos sakropļot. Arī es esmu tikai cilvēks, un man ir būtiski būt godīgai pret sevi, saglabāt tīru sidsapziņu.

— Šodien cilvēku izsekošanu atvieglo mobilie telefoni, bankas maksājumu kartes, e-talonu transportā — ar to palīdzību var nofiksēt viņu atrašanās vietu, pārvietošanās maršrutu...

— Un pēc tam gaidīt, kad pie manis ciemos ieradīsies drošības policija? Licencēti privātdetektīvi šādu darba atvieglojumus izmantot nedrīkst, jo tas ir pretlikumīgi! Policija gan var — ar tiesas sankciju. Tāpat šos izsekošanas paņēmienus atļaujas izmantot detektīvi, kuri darbojas uz savu roku — ja vien tiem ir attiecīgi sakari un līdz ar to pieejamība tādiem. Bet man un maniem kolēģiem ar uzdevumiem jātiek galā tāpat. Pretējā gadījumā draud cietumsods līdz pat 7 gadiem. Vēl nesen manā birojā tika veikta pārbaude, jo kādam bija radušās aizdomas, ka mēs izsekošanas nolūkā pie mašīnām piestiprinām kaut kādus raidītājus. Pirmā mana reakcija bija šoks,

otrā — ļoti nepatīkama sajūta, ko radīja apziņa, ka šī pārbaude ir kāda uzsūtīta.

— Diemžēl, bet mūsu valstī cilvēki policijai neuzticās...

— Šajā situācijā var vainot tikai pašu policiju. Tomēr es zinu, kā to iekustināt darbam — tas ietilpst manos darba pienākumos. Šādos gadījumos neatliek nekas cits, kā vērsties iekšlietu ministrijas Iekšējās drošības biroja, SAAB, KNAB vai Drošības policijā. Nesen bija gadījums — man zvana sieviete un sūdzas, ka viņai uzbrucis ar nazi apbruņots varmāka, bet policisti, līdz galam pat neuzklausījuši sievietes sūdzību, viņu pasūtījuši. Lieliska attieksme, vai ne? Es viņai ieteicu zvanīt uz 112 un pateikt — ja uz nozieguma vietu tūdaļ neatbrauks policisti, nepaņems uzbrukuma ieroci — nazi un neveiks procesuālo darbu, viņa ziņos Iekšlietu drošības birojam! Sieviete man neatzvanīja, tāpat policisti savu darbu tomēr bija izpildījuši. Bet šāda situācija, kad to var panākt tikai ar draudiem, nav normāla. Tāpat būtībā nepieļaujamas ir situācijas, kad policisti kategoriski atsakās iejaukties ģimenes lietās, bet dzīvokli vai mājā taču var notikt briesmu lietas, vardarbība ģimenē ir ļoti izplatīta. Kas tas vairs par ģimenes konfliktu, ja sievietei vai bērnam pēc tāda ir trešās pakāpes miesas bojājumi! Protams, lai stimulētu policistu darbu, tās darbiniekiem vajadzētu maksāt krietni lielākas algas, jo viņi taču ir lūkuma sargi ar attiecīgām pilnvarām, bet algas ir tādas, kādas ir. Līdz ar to policijā pārsvarā strādā Policijas akadēmijas studenti. Savu laiku atstrādājuši un sapratuši, ka par tādu samaksu uzņemties šī darba atbildību un risku, ar ko tas saistīts, neatmaksājas, viņi labāk aizbrauc uz Angliju lasīt sēnes. Šajā mirklī zvana Olgas telefons, viņa brīdī parunā un, sarunu beigusi, saka: «Ir zvani, pēc kuriem jūti — tuvojas vai ir Pīlnmēness! Dažkārt pēc tādiem rokas sāk trīcēt... Bet pie kā mēs palīkam?»

— Tev sanāk strādāt arī ar ārzemniekiem? To tagad Latvijā ir daudz.

— Gadās, un es nesaprotu, kāpēc mūsu cilvēkos joprojām iekšā sēž pārliecība — ja jau ārzemnieks, tad viņam var uzticēties! Tās ir muļķības, arī starp tiem ir ļoti daudz neliešu un blēžu, turklāt viņi vietējo uzticēšanos lieliski pamanījušies izmantot un dara to ļoti nekautrīgi. Cik nav dzirdēti stāsti par ārzemniekiem, kas apprecējušies ar Latvijas pilsonēm un pēc tam cenšas viņām atņemt bērnus! Un pamats šādi rīcībai nebūt nav tik vienkāršs, kā dažkārt šķiet «iežēlinātājiem» ārzemnieku interešu aizstāvjiem — rūpes par bērnu, bet daļa no daudz izsmalcinātākas afēras, nozieguma. Tāpēc lietā tiek likti dažādi paņēmieni un arī nauda — kā citādi dabūtu izziņu, kura apliecina, ka pilnīgi normāla sieviete ir psihiski slima? Tā kāds aziāts centās izvest bērnu uz Taizemi, bet vēlāk, viņa personības noskaidrošanai

izmantojot visus iespējamus informācijas ieguves avotus, atklājās, ka vīrietis ir kāda Ķīnas kriminālā grupējuma pārstāvis. Un, ja mums nebūtu izdevies izjaukt viņa nolūku, tad vainīgi paliktu mēs. Tomēr ir gadījumi, man gan ar tādiem nav bijusi nekāda saistība, kad ārzemnieki bērnus vienkārši izved uz ārzemēm — kādā veidā, varam tikai minēt, apejot visas nepieciešamo dokumentu pārbaudes. Tāpēc es darbu, kas saistīts ar ārzemniekiem, ja vien to uzņemos, veicu ļoti akurāti. Pretējā gadījumā var «smagi apdedzināties».

— Ir cilvēki, kas par savu ienākumu avotu izmanto šantāžu. Piemēram, ziņot kāda ietekmīga publiska cilvēka personīgās dzīves noslēpumu, izspiež no viņa naudu ar draudiem par tā atklāšanu ģimenei vai sabiedrībai.

— Gadījumi ir visādi. Izstāstīšu vienu — lai citi uz tādām lietām neuzķertos. Vīrietis, kuram bija normāla ģimene, internetā iepazinās ar kādu pēc izskata 18 gadus jaunu meiteni, bet viņa atklāti pateica, ka viņai ir tikai 14. Tas gan vīrietis netraucēja ar viņu sazināties joprojām, sarunas kļuva arvien atklātākas un intīmākas, viņš tajās atklāja arī savu ģimenes stāvokli, ieņemamo amatu, ienākumu lielumu. Pamazām vīrietis jūtās neglābjami iemīļējis, un abi izlēma satikties. Brīdī, kad viņš norunātajā vietā izkāpa no mašīnas, viņu «laipni sagaidīja» cilvēku grupa. «Pedofils esi? Ja negribi, lai visi par to uzzina, maksā 5000 eiro!», un kriminālie puīši noteica datumu, kurā naudai jābūt. Ar to vīrieša šantāžēšana un naudas izspiešana nebeidzās, līdz viņš bija novests līdz domām par pašnāvību — kā vienīgo izeju

no situācijas, jo pretējā gadījumā tiktu sabojāta viņa reputācija un izjaukta ģimene. Kad ar viņu satikos, vīrietis jau bija morāls grausts, viņam somā bija vēstule palicējiem ar atzišanos pašnāvībā. Zinot, ka saviem spēkiem ar grupējuma organizēto un labi atstrādāto šantāžas sistēmu galā netikšu, ierosināju mums kopā griezties pēc palīdzības policijā. Neskatoties uz izmisumu, vīrietis sašutis iebilda — bet tad viņu tiešām pieskaitīšot pedofiliem! Tad apskaitos: «Ja tev tiešām bija nodoms pārgulēt ar bērnu, tad labāk uz policiju nebraukt un iesniegumu nerakstīt!» Tas nostrādāja, vīrietis saņēmas, un es ticu, ka viņš tiešām uz tikšanos negāja šāda nolūka vadīts. Lieta beidzās ar to, ka policija kriminālo grupējumu atklāja, un šis vīrietis nebija tā vienīgais upuris. Savukārt viņš pēc mācības gūšanas kļuva izteikti priekšzīmīgs ģimenes cilvēks, pārliecināti uzskata, ka ģimene ir visa pamats. Secinājums: cilvēki no kļūdām mācās, un pieredzētais — varbūt tā ir no augšas sūtīta mācība — kalpo kā norādījums attapties un apzināties patiesās vērtības.

— Tu arī uzskati, ka ģimene ir pamatu pamats?

— Jā. Tikai manā dzīvē apstākļi iegrozījās tā, ka pēc desmit laulībā pavadītiem gadiem no vīra izšķiros. Bet tagad gan ir laiks padomāt par ģimeni! Man ir draugs, kuru es mīlu, tikai viņš pagaidām dzīvo Itālijā, bet tas jau mums neliedz tīkties — plānojam kāzas! Tomēr jebkurā gadījumā viss piedzīvotais veido mūsu pieredzi, un uzskatu, ka viss notiek tā, kā tam jānotiek, ka nav ļaunuma bez labuma. Tāpat ticu, ka Dievs pieskata visu notiekošo, un ar laiku visi saņem pēc nopelniem. Pateicoties Reiki, ceļoņu un seku likumu apzīnos vēl labāk.

— Pistole tev ir? Vai kādreiz to esi izmantojusi?

— Pneimatiskā, bet arī to neesmu likusi lietā. Strādājot policijā, mums vajadzēja trenēties šaušanā, bet tā tad ir visa mana pieredze ar ieročiem — es esmu pacifiste. Turklāt detektīva darba pamatfunkcija nav šaudīties, bet palikt nemanāmam un brīdī, kad situācija paliek bīstama, (tas jāsaņū) laikus pazust. Ja kaut kas misējas, tad steigšus jāzvana policijai. Tomēr, ja citas izejas nebūtu, sevi aizstāvēt varētu. Tādu situāciju gan nepieļāju pat domās, sevi vienmēr noskaņoju uz labo. Bet pieredzējusi esmu dažādas situācijas, 30 gadus vīrietis, kurš mani bija iemīļējis, nopietni draudēja mani nošaut — ja nebūšot ar viņu. No 30 līdz 35 gadiem manā dzīvē vispār bija tāds pārbaudījumu periods — gan privātajā dzīvē, gan darba lietās.

— Ekstrasensu palīdzību darba jautājumu risināšanā esi lūgusi?

— Es uz šādu sadarbību raugos diezgan ironiski. Pie manis pēc palīdzības griežas sieviete — no viņas biroja bija

nozagts seifs ar dokumentiem un naudu. Parālēli sieviete devās arī pie zināma ekstrasensa. Viņš redzēja, ka dokumentus viņai atdos pēc trīs dienām. Mēs veicām izmeklēšanu, tā liecināja, ka vainīgi ir sievietei pietuvināti cilvēki, bet tieši kuri, vēl bija jānoskaidro. Pēc trīs dienām, nesagaidījusi dokumentu atgriešanu, sieviete devās pie cita ekstrasensa, un tas savukārt redzēja, ka dokumenti ir iemesti ūdenī. Mana pieredze lika iebilst, ka tā tas nevarētu būt, jo, ja zagļa mērķis ir dokumentus iznīcināt, tad tos parasti sadedzina — tas ir ātrāk un drošāk. Un, likteņa ironija — seifu atradām aiz garažām... sadedzinātu. Vēl gribu brīdināt cilvēkus neuzticēties dažādām uz ielas sastaptām pareģēm, jo zinu gadījumu, kad tāda, ievēlinot savā mitekļi sievieti no labi situētas ģimenes, liekot sveces un stāstot visādus brīnumus par viņas vīru, šo ģimeni gandrīz izjauca. Galvenais burves mērķis, protams, bija naudas izkrāpšana.

— Tev pašai dzīvē bijušas situācijas, kad viss saputrojies tā, ka labprāt paaicinātu palīgā privātdetektīvu?

— Es ar savām problēmām cenšos tikt galā pati. Un, ja arī man, teiksim, rastos aizdomas par vīra neuzticību — šī iemesla dēļ sievietes pie privātdetektīviem griežas visbiežāk, tad es nemaz negribētu, lai viņu izseko. Jo zinu, ka tad noskaidrosies vēl ne viena vien cita patiesība... Un uzskatu — pat vismazākās šaubas par otra uzticību ir brīdinājuma signāls tam, ka attiecībās parādījusies plaša.

— Kā tu pēc intensīva darba «atslēdz smadzenes»?

— Tā kā man darbs dod arī papildus adrenalinu, tad reizēm tiešām jūtos kā samalta. Agrāk bija vienkārši — pēc sarežģītāku lietu atrisināšanas atpūtos jautrās kompānijās, bet nu jau labu laiku to izkonkurējis Reiki. Mazliet nodarbojos arī ar jogu. Tomēr vislabākā atpūta ir pie dabas, ceļojumi. Esmu iemīļojusi arī Pēlavas SPA kūrortus — tajos, salīdzinot ar vietējiem, ir kaut kas īpašs. Labprāt kontaktējos ar cilvēkiem, kuri mani neredz detektīvi — ja agrāk man šķita, ka paranoja, visur saskatot kaut ko aizdomīgu, ir man, tad tagad esmu pārliecinājusies, ka paranoja ir tiem, kuri, jau tikai mani ieraugot, iekapsulējas sevi, jo baidās, ka esmu kāda uzsūtīta vai iesūtīta. Jau sen esmu iemācījusies darbu nodalīt no atpūtas un galu galā es esmu tāds pats cilvēks, kā visi citi. Varbūt tikai ar izteiktāku vēlēšanos palīdzēt citiem. Kā uzsvēris Deīls Kārnegi — «Darot labu citiem, mēs pirmkārt darām labu pašiem sev.» Man dzīvē vispār ļoti noderējušas atziņas, kuras esmu guvusi lasot viņa darbus, piemēram, arī šis: «Pārstājiet uztraukties un sāciet dzīvot!», «Ja jums trāpās citrons, nepārdzivojiet — uztaisiet no tā limonādi!» Un to novēlu iemācīties visiem.

ANTRA KRASIŅA